

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2026 r.

Pozycja 29

POSTANOWIENIE

z dnia 24 marca 2026 r.

Sygn. akt SK 32/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący
Stanisław Piotrowicz
Justyn Piskorski
Wojciech Sych – sprawozdawca
Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 marca 2026 r., skargi konstytucyjnej [...] sp. z o.o. o zbadanie zgodności:

art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2363) w zakresie, w jakim „w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia”, z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

I

1. 13 grudnia 2021 r. do Trybunału Konstytucyjnego wpłynęła skarga konstytucyjna wniesiona przez [...] sp. z o.o. z siedzibą w Tarnowie (dalej: skarżąca). Skarga dotyczyła art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2363; dalej: u.k.k.) w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek pobrania przez komornika sądowego od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia w wypadku oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania we

wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem. Skarżąca zarzuciła niezgodność wskazanej normy z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W stanie faktycznym zainicjowanym skargą konstytucyjną przedmiotem sprawy była egzekucja świadczeń pieniężnych prowadzona na podstawie tytułu wykonawczego sądu rejonowego. Z akt sprawy wynikało, że w styczniu 2021 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. wydał dwa postanowienia, w których odmówił wszczęcia postępowania egzekucyjnego co do dochodzonych przez skarżącą spółkę odsetek za wskazane okresy. Komornik uznał, że roszczenie w zakresie odsetek uległo przedawnieniu, wobec czego wszczęcie egzekucji byłoby oczywiście niecelowe. Jednocześnie, powołując się na art. 30 u.k.k. wydał postanowienia o pobraniu od wierzyciela – spółki – opłat stosunkowych w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia.

Skarżąca wniosła skargi na czynności komornika, kwestionując zasadność odmowy wszczęcia egzekucji oraz obciążenia jej kosztami. Podniosła przy tym, że złożone dokumenty potwierdzały przerwanie biegu przedawnienia i brak podstaw do uznania egzekucji za niecelową.

Postanowieniami z 11 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w K. połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania, a następnie 18 marca 2021 r. oddalił skargi wierzyciela, uznając, że komornik prawidłowo zastosował art. 30 u.k.k. W ocenie sądu, przepis ten miał zastosowanie również w sytuacji odmowy wszczęcia egzekucji, a wierzyciel ponosił odpowiedzialność za niecelowe zainicjowanie postępowania.

Zażalenie wierzyciela na powyższe orzeczenie zostało oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z 13 sierpnia 2021 r., co oznaczało wyczerpanie przez skarżącą drogi prawnej w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Stosownie do zaskarżonego postanowienia skarżąca uiszczała wskazane przez komornika opłaty stosunkowe.

W skardze konstytucyjnej skarżąca podniosła, że art. 30 u.k.k. w zakwestionowanym zakresie naruszał wiele przepisów Konstytucji, w tym tych wyrażających zasadę demokratycznego państwa prawnego, zasadę proporcjonalności, zasadę równości wobec prawa oraz prawo do sądu.

W ocenie skarżącej, przepis ten nakładał na wierzyciela obowiązek poniesienia znacznych kosztów finansowych (10% wartości dochodzonego świadczenia) w sytuacji, gdy komornik uznał wszczęcie egzekucji za oczywiście niecelowe, nawet jeśli nie doszło do podjęcia żadnych czynności egzekucyjnych. W rezultacie wierzyciel ponosił dotkliwe konsekwencje finansowe za działanie zgodne z prawem, podjęte w celu dochodzenia należnego mu świadczenia, podczas gdy dłużnik, który uchylał się od zapłaty, nie był obciążany żadnymi kosztami.

Skarżąca podniosła, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego”, co prowadzi do niejednolitej praktyki i arbitralnych ocen komorników. Wyjaśniła, że brak ustawowego określenia tego pojęcia spowodował, iż wierzyciel nie jest w stanie przewidzieć konsekwencji swojego działania, co stoi w sprzeczności z zasadą pewności i bezpieczeństwa prawnego, wynikającą z art. 2 Konstytucji.

W uzasadnieniu skargi wskazano również, że obciążenie wierzyciela opłatą w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia narusza zasadę proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji). W ocenie skarżącej, sankcja ta jest rażąco wysoka i nie znajduje racjonalnego uzasadnienia w potrzebie dyscyplinowania wierzycieli. Przepis wprowadza bowiem obowiązek zapłaty znacznej kwoty niezależnie od rzeczywiście poniesionych przez kancelarię komorniczą kosztów, mimo że w wielu wypadkach egzekucja nie została faktycznie wszczęta.

Skarżąca zwróciła także uwagę na naruszenie zasady równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji). Podniosła, że art. 30 u.k.k. w sposób niesprawiedliwy różnicuje sytuację wierzyciela i dłużnika. Dłużnik, który nie spełnił świadczenia i tym samym przyczynił się do wszczęcia egzekucji, nie ponosi żadnych kosztów, natomiast wierzyciel – mimo że dochodzi należności

na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego – zostaje obciążony znaczną opłatą, nawet jeśli jego działania mają charakter usprawiedliwiony.

Skarżąca zarzuciła też, że art. 30 u.k.k. ogranicza prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji). Obowiązek ponoszenia wysokiej opłaty w razie odmowy wszczęcia egzekucji zniechęca bowiem wierzycieli do korzystania z przysługujących im środków ochrony prawnej, co w praktyce może prowadzić do rezygnacji z dochodzenia roszczeń na drodze sądowej i egzekucyjnej.

W uzasadnieniu skarżąca przywołała przepisy i orzecznictwo, wskazując, że moment wszczęcia egzekucji następuje dopiero z chwilą dokonania pierwszej czynności egzekucyjnej (art. 805 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, ze zm.). W niniejszej sprawie żadna czynność egzekucyjna nie została dokonana, co – zdaniem skarżącej – wykluczało możliwość obciążenia wierzyciela opłatą stosunkową.

Skarżąca wskazała także, że *ratio legis* art. 30 u.k.k., polegające na zniechęceniu wierzycieli do nieuzasadnionego kierowania wniosków o egzekucję, nie może usprawiedliwiać stosowania sankcji finansowej w sytuacjach, gdy wierzyciel działał w przekonaniu o zasadności roszczenia. W jej ocenie, przepis w zakwestionowanym zakresie prowadzi do nieproporcjonalnego ograniczenia praw majątkowych wierzyciela, a także narusza zasadę sprawiedliwości społecznej, stanowiąc przejaw nierównego i arbitralnego traktowania uczestników postępowania egzekucyjnego.

Skarżąca zwróciła również uwagę na brak instrumentów procesowych, które pozwalałyby komornikowi rzetelnie zbadać celowość wszczęcia egzekucji. Postępowanie egzekucyjne nie ma bowiem charakteru rozpoznawczego, a komornik nie jest organem właściwym do prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie.

W konsekwencji skarżąca wniosła o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 30 u.k.k. w zakresie, w jakim uprawnia komornika do pobrania od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia w razie uznania, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte oczywiście niecelowo.

2. W piśmie z 27 kwietnia 2023 r. Rzecznik Praw Obywatelskich poinformował, że nie zgłasza udziału w postępowaniu.

3. W piśmie z 22 lipca 2025 r. Prokurator Generalny poinformował Trybunał Konstytucyjny, że nie zajmie stanowiska w sprawie.

4. Sejm nie zajął stanowiska w sprawie.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Ocena dopuszczalności skargi konstytucyjnej.

1.1. Analizowana sprawa została zainicjowana skargą konstytucyjną. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, „[k]ażdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji”. Wymogi skargi konstytucyjnej jako pisma procesowego określa art. 53 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r.

o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Zgodnie z tym przepisem, skarga konstytucyjna powinna zawierać: określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją (pkt 1); wskazanie, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (pkt 2); uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazanymi konstytucyjnymi wolnościami lub prawami skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (pkt 3).

Prawidłowe wykonanie przez skarżącego obowiązku przedstawienia, jakie konstytucyjne prawa lub wolności (i w jaki sposób) zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej, polega nie tylko na wymienieniu przepisów Konstytucji, z którymi – zdaniem skarżącego – niezgodne są kwestionowane przepisy, lecz także na przedstawieniu treści prawa lub wolności wywodzonych z tych przepisów, a naruszonych przez prawodawcę. Skarżący musi uprawdopodobnić stawiane kwestionowanym przepisom zarzuty.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, konieczność badania, czy nie zachodzi którakolwiek z ujemnych przesłanek procesowych, powodująca obligatoryjne umorzenie postępowania, istnieje na każdym etapie postępowania (por. postanowienia z: 21 października 2003 r., sygn. SK 41/02, OTK ZU nr 8/A/2003, poz. 89; 6 lipca 2004 r., sygn. SK 47/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 74; 21 marca 2006 r., sygn. SK 58/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 35 i cytowane tam orzecznictwo), albowiem przekazanie skargi konstytucyjnej po zakończeniu wstępnej kontroli do rozpoznania przez odpowiedni skład Trybunału nie przesądza ostatecznie o dopuszczalności jej merytorycznego rozpatrzenia (zob. np. postanowienie TK z 23 września 2025 r., sygn. SK 25/21, OTK ZU A/2025, poz. 94).

Trybunał uwzględnił powyższe okoliczności, dokonując analizy skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie.

1.2. Trybunał ustalił, że skarga konstytucyjna została wniesiona przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie z dotychczasowym wiodącym stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, pojęcie „każdy” z art. 79 ust. 1 Konstytucji obejmuje również osoby prawne. Należy jednak podkreślić, że legitymacja osób prawnych jest przedmiotowo ograniczona i nie obejmuje konstytucyjnych praw i wolności ściśle związanych z osobami fizycznymi (por. wyroki z 24 lutego 1999 r., sygn. SK 4/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 24 oraz z 8 czerwca 1999 r., sygn. SK 12/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 96; postanowienie TK z 20 grudnia 2007 r., sygn. SK 67/05, OTK ZU nr 11/A/2007, poz. 168). Zdolność skargowa jest więc warunkowana zależnością „między charakterem podmiotu i charakterem prawa, na które ten podmiot się powołuje” (B. Banaszak, J. Boć, M. Jabłoński, [w:] *Konstytucje Rzeczypospolitej oraz komentarz do Konstytucji RP z 1997 roku*, red. J. Boć, Wrocław 1998, s. 143, zob. też postanowienie z 12 października 2004 r., sygn. Ts 35/04, OTK ZU nr 1/B/2005, poz. 25). Dla dopuszczalności skargi istotne znaczenie mają zatem rozpatrywane łącznie charakter naruszonego przepisu Konstytucji oraz charakter prawny skarżącego.

W związku z tym, że skarżąca spółka domaga się ochrony prawa do sądu, to należy uznać, że w niniejszej sprawie może być podmiotem uprawnionym do wystąpienia ze skargą konstytucyjną. Prawo do sądu i ochrona praw majątkowych są bowiem tego typu prawami konstytucyjnymi, które mogą przysługiwać nie tylko osobom fizycznym.

1.3. Przedmiotem skargi konstytucyjnej skarżąca uczyniła art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. z 2024 r. poz. 377; dalej: u.k.k.) w zakresie,

w jakim przewiduje on obowiązek pobrania przez komornika sądowego od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia w wypadku oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub wskazania osoby niebędącej dłużnikiem.

Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie była norma, wywiedziona z art. 30 zdanie pierwsze u.k.k., zgodnie z którą komornik sądowy ma obowiązek pobrania od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia w wypadku oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Nie było przedmiotem sprawy zainicjowanej skargą konstytucyjną wskazanie we wniosku o wszczęcie egzekucji osoby niebędącej dłużnikiem. Z tego względu norma ta nie mogła być przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że norma wywiedziona z art. 30 zdanie pierwsze u.k.k. w zakresie, w jakim w razie oczywiście niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego komornik wydaje postanowienie o pobraniu od wierzyciela opłaty stosunkowej w wysokości 10% egzekwowanego świadczenia, została zastosowana bezpośrednio wobec skarżącej, kształtując jej obowiązek finansowy. Złożona skarga konstytucyjna nie ma więc charakteru abstrakcyjnego, lecz jest skargą konkretną, spełniającą przesłankę przedmiotową z art. 79 ust. 1 Konstytucji.

1.4. Jako wzorce kontroli skarżąca przywołała art. 2 Konstytucji (zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej), art. 31 ust. 3 Konstytucji (klauzulę proporcjonalności ograniczeń praw i wolności), art. 32 ust. 1 Konstytucji (zasadę równości wobec prawa i równego traktowania przez władze publiczne) i art. 45 ust. 1 Konstytucji (prawo do sądu).

Spośród tych wzorców tylko art. 45 ust. 1 mógł być samoistnym wzorcem kontroli w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, gdyż wyraża konstytucyjne prawo podmiotowe skarżącej.

Pozostałe mogłyby być wykorzystane podczas orzekania tylko wtedy, gdyby skarżąca wykazała, że wynikają z nich konstytucyjne wolności lub prawa skarżącej, które zostały naruszone, a które nie są wprost wyrażone w innych przepisach Konstytucji albo gdyby w sposób bezpośredni pozostawały w funkcjonalnym związku z naruszeniem konkretnego prawa lub wolności o charakterze podmiotowym (zob. np. wyrok TK z 25 marca 2014 r., sygn. SK 25/13, OTK ZU nr 3/A/2014, poz. 33).

Analiza uzasadnienia skargi konstytucyjnej doprowadziła jednak do wniosku, że skarżąca nie wywiodła z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji odrębnych konstytucyjnych wolności i praw ani nie wykorzystwała tych przepisów do wyjaśnienia standardu prawa do sądu, który mógłby być perspektywą oceny zgodności z Konstytucją w niniejszej sprawie.

1.4.1. W odniesieniu do art. 2 Konstytucji, skarżąca omówiła w sposób bardzo ogólny wynikające z tego przepisu zasady konstytucyjne dotyczące państwa demokratycznego, państwa prawnego i sprawiedliwości społecznej. Wyjaśniła treść zasady budowania zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa i potwierdziła, że wynikają z niej zakazy adresowane do organów władzy publicznej.

Skarżąca w oparciu o art. 2 Konstytucji uznała zaskarżone rozwiązanie prawne ustawy o kosztach komorniczych za niesprawiedliwe i nieracjonalne, a także niezgodne z zasadami poprawnej legislacji. Nie podała jednak argumentów ani za tym, że dana norma naruszyła wolności i prawa konstytucyjne, ani że ta nieracjonalność i niesprawiedliwość wpływała na realizację prawa podmiotowego.

Z tego względu Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 2 Konstytucji w niniejszej sprawie był nieadekwatnym wzorcem kontroli.

1.4.2. W odniesieniu do wzorca z art. 31 ust. 3 Konstytucji skarżąca potwierdziła, że jest to ogólna klauzula limitacyjna, określająca w sposób generalny przesłanki dopuszczalności ograniczania konstytucyjnych praw i wolności.

Zdaniem skarżącej, zobowiązanie wierzyciela do ponoszenia kosztów odmowy wszczęcia egzekucji wskazanych w art. 30 zdanie pierwsze u.k.k. naruszyło art. 31 ust. 3 Konstytucji, gdyż wykraczało poza zakres istniejących już obciążeń dla wierzyciela w związku z koniecznością zainicjowania postępowań sądowych i egzekucyjnych bez gwarancji uzyskania spłaty ze strony dłużnika. Skarżąca nie wyjaśniła jednak, w jakie konstytucyjne wolności i prawa wkroczył ustawodawca, nakładając określone koszty ani nie wskazała, na czym miałyby polegać nieproporcjonalna ingerencja w prawo do sądu przez skarżoną normę prawną. Treści tych nie dało się wywieść z uzasadnienia skargi.

W związku z tym Trybunał stwierdził, że skarga konstytucyjna w zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji nie spełniała wymogów pisma procesowego wynikających z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, polegającego na obowiązku wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego i w jaki sposób zostały naruszone.

1.4.3. W odniesieniu do wzorca z art. 32 ust. 1 Konstytucji, dotyczącego zasady równości, prowadzenie dalszego postępowania również jest niedopuszczalne. Przede wszystkim skarżąca wskazała jedynie na nierówną pozycję wierzyciela wobec dłużnika, natomiast nie wyjaśniła, na czym miałyby polegać naruszenie prawa do równego traktowania podmiotów podobnych, tj. wierzycieli. W tym miejscu Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że zasada równości wynikająca z art. 32 ust. 1 Konstytucji oznacza nakaz równego traktowania przez władze publiczne podmiotów podobnych, to znaczy takich, które mają taką samą cechę wspólną (istotną). W wypadku orzekania w sprawie zgodności z Konstytucją znaczenie ma równość w prawie, a zatem nakaz równego traktowania wyżej wskazanych podmiotów w procesie tworzenia prawa. Art. 30 u.k.k. odnosi się do obowiązków nakładanych na wierzyciela, nie na dłużnika, zatem niemożliwe było wykazanie, że z przepisu tego wynikały zobowiązania dłużnika podobne do tych, które dotyczyły wierzyciela. Z tego powodu nie można było uznać, że w art. 30 u.k.k. wierzyciel i dłużnik byli podmiotami podobnymi, a to oznaczało, że art. 32 ust. 1 Konstytucji nie mógł być w tym wypadku punktem odniesienia oceny zgodności zaskarżonej normy z Konstytucją.

1.4.4. W związku z powyższymi ustaleniami, Trybunał Konstytucyjny postanowił umorzyć postępowanie w sprawie badania zgodności art. 30 u.k.k. w zakwestionowanym zakresie z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji.

1.4.5. Ostatnim z przywołanych w skardze wzorców kontroli był art. 45 ust. 1 Konstytucji, który jest konstytucyjnym prawem w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. To jednak nie przesądzało jeszcze o dopuszczalności wydania wyroku w niniejszej sprawie. W skardze konstytucyjnej nie wystarczy bowiem wskazanie przepisu Konstytucji, który wyraża jakąś wolność lub jakieś prawo danego podmiotu. Trzeba także wyjaśnić sposób naruszenia i połączyć dany zarzut z zakwestionowaną normą prawną.

Skarżąca, choć przedstawiła ogólną treść prawa do sądu w oparciu o poglądy przedstawicieli doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, to jednak nie wykazała, jaki był bezpośredni związek między art. 30 u.k.k. a prawem wynikającym z art. 45 ust. 1 Konstytucji. W szczególności nie wyjaśniła ona, w jaki sposób opłata komornicza (a taką jest opłata wynikająca z art. 30 u.k.k.) wpływa na realizację konstytucyjnego prawa do sądu. Obowiązywanie wysokiej opłaty obciążającej wierzyciela za „oczywiście niecelowe wszczęcie” postępowania egzekucyjnego, które może go zniechęcać do korzystania z przymusowej egzekucji, nie jest *per se* argumentem dotyczącym naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał zgodził się z tym, że jednym z elementów prawa do sądu jest prawo do wyegzekwowania orzeczenia wydanego przez sąd (zob. np. wyrok TK z 24 lutego 2003 r., sygn. K 28/02, OTK ZU nr 2/A/2003, poz. 13). Do tego zagadnienia skarżąca nie odniosła się jednak w swojej skardze. Wynikającą z art. 30 u.k.k. opłatę potraktowała bardziej jako ogólne naruszenie prawa dostępu do sądu. Miało ono polegać na tym, że z uwagi na niejasność przepisów o opłatach komorniczych wierzyciele mogą ograniczyć dochodzenie roszczeń na drodze sądowej. Tak zarysowany związek między zakwestionowaną normą prawną a art. 45 ust. 1 Konstytucji jest zbyt odległy, by uznać, że skarżąca uzasadniła zarzut niezgodności art. 30 u.k.k. z prawem do sądu. Między przedmiotem kontroli a wzorcem nie ma bowiem bezpośredniego związku, który pozwalałby na uznanie, że zaskarżona regulacja odnosiła się do prawa do sądu i może być oceniona co do jej zgodności z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W związku z tym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że również orzekanie o zgodności normy wynikającej z art. 30 u.k.k. z konstytucyjnym prawem do sądu jest niedopuszczalne.

1.4.6. W *petitum* skargi konstytucyjnej wprowadzono nie wymieniono art. 64 ust. 1 Konstytucji dotyczącego ochrony własności i innych praw majątkowych, jednak z uzasadnienia skargi można wywnioskować, że kwestionowany przepis stanowi dla skarżącej dotkliwą ingerencję w jej majątek. Trybunał rozważył zatem, czy podczas rekonstrukcji zakresu zaskarżenia nie powinien uwzględnić art. 64 ust. 1 Konstytucji jako wzorca kontroli w analizowanej sprawie. Przypomniawszy, że zgodnie z art. 67 ust. 1 u.o.t.p.TK, „(...) przy orzekaniu jest związany zakresem zaskarżenia wskazanym we wniosku, pytaniu prawnym albo skardze konstytucyjnej”, a art. 67 ust. 2 stanowi, że „[z]akres zaskarżenia obejmuje wskazanie kwestionowanego aktu normatywnego lub jego części (określenie przedmiotu kontroli) oraz sformułowanie zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą (wskazanie wzorca kontroli)”. W postępowaniu przed Trybunałem może być zastosowana zasada *falsa demonstratio non nocet*, w myśl której podstawowe znaczenie ma istota sprawy, a nie jej oznaczenie (por. np. postanowienia TK z: 14 grudnia 2021 r., sygn. SK 22/20, OTK ZU A/2022, poz. 3; 14 listopada 2023 r., sygn. SK 82/23, OTK ZU A/2023, poz. 89). Znaczy to, że rekonstrukcji zakresu zaskarżenia skargi konstytucyjnej należy dokonywać zarówno na podstawie jej *petitum*, jak i uzasadnienia, które stanowi integralną część skargi (por. np. postanowienie TK z 5 czerwca 2019 r., sygn. SK 29/18, OTK ZU A/2019, poz. 28). Trybunał zwrócił jednak uwagę, że zasada *falsa demonstratio non nocet* nie może być rozumiana jako instrument eliminujący stosowanie zasady skargowości, w szczególności nie może służyć sanowaniu przez Trybunał braków wniesionej skargi konstytucyjnej. Jeśli więc skarżąca nie wskazała wzorca kontroli w skardze konstytucyjnej, a jedynie w uzasadnieniu pośrednio odniosła się do tego, że zaskarżona norma wpływa na jej prawa majątkowe, to nie doszło w tej sprawie do mylnego oznaczenia zakresu zaskarżenia. W tej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie mógł przedmiotem analizy uczynić także wzorca kontroli z art. 64 ust. 1 Konstytucji.

1.5. Po dokonaniu analizy skargi i jej uzasadnienia Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że choć została ona wniesiona przez uprawniony podmiot i można z niej było zrekonstruować przedmiot kontroli na podstawie art. 30 u.k.k., to postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć. Przede wszystkim bowiem skarżąca przywołała jako samoistne niewłaściwe wzorce kontroli (art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 32 ust. 1 Konstytucji). Niemożliwe też okazało się ich odniesienie w sposób związkowy do jedyne go wzorca wyrażającego konstytucyjne prawo, jakim był art. 45 ust. 1 Konstytucji, a jednocześnie skarżąca nie wykazała związku zakwestionowanej normy z prawem do sądu. Skarga konstytucyjna nie spełniła zatem wymogu wykazania, na czym polegało naruszenie konstytucyjnych wolności i praw przez art. 30 u.k.k.

Z tego względu wydanie wyroku było niedopuszczalne.